

Събрали сж се, отбрали,
шестмина — върна дружина,
шестмина — отборъ юнаци:
Коста, Асенчо и Диню,
Савата — башъ-байрактаря,
Гуджо и Марко едноухъ —
на връхъ Балкана да идатъ,
на Орловия кладенецъ!...
И-ху-ху-у!...

Босата комада пристигаше!

Лѣтовниците наизскачаха отъ колибитѣ и ги посрещнаха съ „ура“. Начело вървѣше Марко, съ забучена китка надъ очи, натоваренъ съ черги, дисаги, съ хлѣбъ и две три тенджери. До самъ него крачеше гордо Савата, съ кривната фуражка и тесла на колана. Наоколо, запѣхтѣни и ухилени, останалитѣ троица. А Гуджо, съ изплезенъ езикъ, тичаше назадъ-напредъ.

Дружината спрѣ въ другия край на полянката, подъ една кръстата бука. Свалиха багажа, напоиха Марка и го пустнаха да пасе на слънце. Починаха малко, и после веднага се заловиха за работа. Дойдоха и лѣтовниците наоколо, помогнаха имъ и до вечеръта една нова усмихната колиба изникна подъ буката. Покрита съ шума, съ четири